

Cal fixar la data d'una nova **Vaga General!**

Cada dia que passa, les coses van pitjor. A finals de novembre, Zapatero es va reunir amb els 37 banquers i empresaris més influents del país. Arran d'aquesta trobada, el govern ha intensificat la seva agenda antisocial. El mateix consell de ministres que decretava la supressió de l'ajuda de 426 euros a 700.000 aturades i aturats, accelerava la reforma de les pensions i decidia la privatització d'AENA.

El govern ha provocat el conflicte amb els controladors. Sabia que aquest col·lectiu reaccionaria a l'empitjorament de les seves condicions de treball, i que seria fàcil criminalitzar-lo i aïllar-lo davant l'opinió pública. L'objectiu immediat és dislocar qualsevol resistència a una privatització que comportarà acomiadaments i major precarietat per a tot el personal aeroportuari. Però, més enllà, la militarització del tràfic aeri plana com una amenaça contra les nostres llibertats sindicals. No és d'estranyar que el PP hagi acabat donant suport a l'estat d'alarma. Els 37 capitosts ho van deixar prou clar: volen que el gabinet del PSOE miri d'esgotar la legislatura, fent tota la feina bruta possible abans d'ensorrar-se en el descrèdit i lliurar el poder a la dreta.

La situació és massa greu per seguir amb tèbies jornades de protesta. Si no establim una correlació de forces favorable, els nostres drets socials seran literalment escombrats. Els "mercats" no en tindran mai prou. Mireu Irlanda! (Per cert, aquest era el "model de creixement" que propugnava CiU fins no fa gaire). Quina serà la propera víctima? Els grans lobbys financers que especulen amb el deute dels Estats volen seguir enriquint-se a costa de les nostres vides. No els aturarà el servilisme del govern, sinó la força de la nostra mobilització.

Hem d'anar cap a una segona vaga general, més contundent i determinada encara que la del 29-S. El govern vol imposar la jubilació als 67 anys, un cop més per decret, el proper 28 de gener. **Nosaltres també necessitem una data. CCOO i UGT han de fixar-la sense tardança.** Aquesta vegada, **la unitat i el compromís del conjunt el moviment sindical, associatiu i social és indefugible.** Sense excepcions. Per damunt les diferents tradicions; més enllà de crítiques o greuges. En aquest camí, hem d'unir-nos a les poblacions treballadores de Grècia, de França, de Portugal, als estudiants anglesos i italians... Entre totes i tots hem de construir el moviment cap a **una gran vaga general europea.**

D'entrada, es tracta d'aturar retallades i reformes. Però hi ha alternatives a la crisi del capitalisme. N'hi hauria prou de **fer pagar els més rics**, crear **una banca pública** i establir un veritable **control social** sobre aquests 37 gegants de l'energia, les comunicacions, la distribució i la construcció civil, per endegar un canvi de model productiu. Val a dir, per avançar cap a una societat justa, igualitària entre homes i dones i respectuosa amb el medi ambient.

Tot això semblarà sempre llunyà i inabastable, si no comencem a parar els peus als poderosos. L'arrogància de la patronal, la gravetat de les mesures anunciades pel govern i el seu gir autoritari, fan que ja no tingui cap sentit parlar de "diàleg social". És hora de lluitar. És hora de convocar i preparar activament una nova vaga general.
Quin dia la fem?

¡Hay que poner fecha a una nueva Huelga General!

Cada día que pasa, las cosas van peor. A finales de noviembre, Zapatero se reunió con los 37 banqueros y empresarios más influyentes del país. A raíz de este encuentro, el gobierno ha intensificado su agenda antisocial. El mismo consejo de ministros que decretaba la supresión de la ayuda de 426 euros a 700.000 parados y parados, aceleraba la reforma de las pensiones y decidía la privatización de AENA.

El gobierno ha provocado el conflicto con los controladores. Sabía que este colectivo reaccionaría al empeoramiento de sus condiciones de trabajo, y que sería fácil criminalizarlo y aislarlo ante la opinión pública. El objetivo inmediato es dislocar cualquier resistencia a una privatización que comportará despidos y mayor precariedad para todo el personal aeroportuario. Pero, más allá, la militarización del tráfico aéreo se cierne como una amenaza contra nuestras libertades sindicales. No es de extrañar que el PP haya acabado dando apoyo al estado de alarma. Los 37 cabecillas lo dejaron bastante claro: quieren que el gabinete del PSOE trate de agotar a la legislatura, haciendo todo el trabajo sucio posible antes de hundirse en el descrédito y entregar el poder a la derecha.

La situación es demasiado grave para seguir con tibias jornadas de protesta. Si no establecemos una correlación de fuerzas favorable, nuestros derechos sociales serán literalmente barridos. Los "mercados" no tendrán nunca bastante. ¡Mirad Irlanda! (Por cierto, éste era el "modelo de crecimiento" que, hasta hace muy poco, propugnaba CiU). ¿Cuál será la próxima víctima? Los grandes grupos financieros que especulan con la deuda de los Estados quieren seguir enriqueciéndose a costa de nuestras vidas. No los detendrá el servilismo del gobierno, sino la fuerza de nuestra movilización.

Tenemos que ir hacia una segunda huelga general, más contundente y determinada que la del 29-S. El gobierno quiere imponer la jubilación a los 67 años, una vez más por decreto, el próximo 28 de enero. Nosotros también necesitamos una fecha. **CCOO y UGT tienen que fijarla sin tardanza.** Esta vez, la unidad y el compromiso del conjunto el movimiento sindical, asociativo y social es insoslayable. Sin excepciones. Por encima de las diferentes tradiciones; más allá de críticas o agravios. En este camino, tenemos que unirnos a las poblaciones trabajadoras de Grecia, de Francia, de Portugal, a los estudiantes ingleses e italianos... Entre todas y todos tenemos que construir el movimiento hacia **una gran huelga general europea.**

De entrada, se trata de detener recortes y reformas. Pero hay alternativas a la crisis del capitalismo. Bastaría con **hacer pagar a los más ricos, crear una banca pública y establecer un verdadero control social sobre estos 37 gigantes** de la energía, las comunicaciones, la distribución y la construcción civil, para iniciar un cambio de modelo productivo. Es decir, para avanzar hacia una sociedad justa, igualitaria entre hombres y mujeres y respetuosa con el medio ambiente.

Todo eso parecerá siempre lejano e inalcanzable, si no empezamos a parar los pies a los poderosos. La arrogancia de la patronal, la gravedad de las medidas anunciadas por el gobierno y su giro autoritario, hacen que ya no tenga ningún sentido seguir hablando de "diálogo social". Es hora de luchar. **Es hora de convocar y preparar activamente una nueva huelga general. ¿Qué día la hacemos?**

